

Endavant

Número 35, desembre del 1995

Portaveu dels Socialistes de Catalunya

EDITORIAL

Una nova etapa en la vida política de Catalunya

Els resultats de les eleccions autonòmiques celebrades el propassat dia 19 de novembre han capgirat el panorama polític de Catalunya. Després de molts anys de majoria absoluta de CiU i, sobretot, després de molts anys d'una utilització abusiva i partidista de la màxima institució catalana, el Parlament sorgit de les eleccions configura un espectre polític més plural, més ric, més divers. S'ha acabat el corró parlamentari d'un sol grup, s'ha acabat la consideració de la Generalitat de Catalunya com el patrimoni gairebé exclusiu de la coalició que l'ha governada durant quinze anys.

Els beneficis de la nova situació són evidents als ulls de tothom. Ara caldrà que el diàleg, la negociació i el pacte guanyin carta de naturalesa en la vida política catalana. I, per més que bona part dels càlculs de molta gent estiguin fixats en les eleccions generals del proper mes de març, una nova pràctica i un nou estil hauran d'imposar-se, gràcies a la voluntat plural expressada pels electors, en l'activitat immediata del Parlament i del govern.

Els socialistes de Catalunya, encapçalats per Joaquim Nadal, estem satisfets del resultat

d'aquestes eleccions. Hem perdut, certament, uns quants diputats, però les condicions en què hem hagut de defensar les nostres propostes polítiques i el marge de temps de què ha pogut disposar el nostre candidat a la Presidència, no ens eren especialment favorables, sinó tot el contrari.

Podem concloure, doncs, que hem sabut aguantar el cop i que hem sortit d'aquesta contesa electoral molt més ben parats del que preveïen tots els pronòstics. Continuem essent la segona força política de la Cambra catalana i la debilitat relativa en què es trobarà a partir d'ara el primer grup del Parlament millora objectivament les nostres posicions.

Així, doncs, s'obre una nova etapa per a la vida política catalana. Serà, sens dubte, una etapa més fèrtil i més dinàmica, molt més plena d'expectatives esperançadores per a tota la societat catalana i, molt particularment, per als amplis sectors populars que els socialistes representem.

Per la nostra banda, podem assegurar que farem tot el possible per no defraudar aquesta esperança i per servir adequadament el nostre poble en tota circumstància.

SUMARI

2-3 **Entrevista amb
Joaquim Nadal**
per Lluís Aiguadé

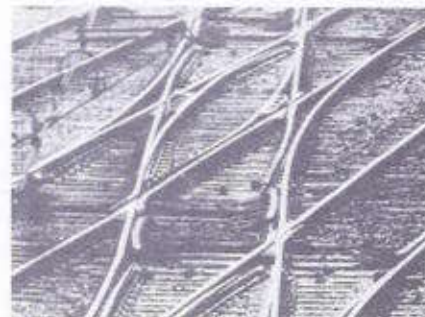
4-5 **Diputats del PSC per la
circumscripció de Barcelona**

6 **Diputats del PSC per Girona**
Diputats del PSC per Lleida

7 **Diputats del PSC
per Tarragona**

7 **Les causes de l'efecte**
per Joan Manuel del Pozo

8 **Una gran oportunitat**
per Raimon Obiols

Entrevista amb Joaquim Nadal

"S'han acabat les imposicions per força"

La teva elecció com a candidat del PSC a la presidència de la Generalitat es va fer després d'un període de consultes dutes a terme pel president del partit, Joan Reventós. ¿Què et va impulsar a acceptar que et proposessin com a candidat?

Podria dir que tenia per damunt de tot la voluntat de servei, de posar-me a disposició del país des de la més alta institució nacional. Però hi ha més coses, i també em sembla raonable d'explicar-les: el convenciment que el govern Pujol havia arribat al principi del seu final i la sensació íntima de representar un conjunt de voluntats vinculades al catalanisme progressista que apareix com l'única alternativa real a CiU.

Precisament, aquesta idea ha estat un dels eixos de la teva campanya electoral. Sovint et referies a la teva candidatura com al "relleu natural" del pujolisme o la "lògica substitució". Ens voldries explicar aquests termes?

Bé, hem de partir d'un fet cert, i és que els últims quinze anys Catalunya ha tingut un govern de dretes. Però si només afirmem això, estem fent una interpretació esbiaixada i no diem tota la veritat. A Catalunya hi ha hagut i hi ha encara, tot i que molt més dèbil - un govern del nacionalisme de dretes. Tenint en compte la història del país i també la configuració de la societat, tot fa creure que a Catalunya, durant molts anys, sols tindrà ple suport un govern que tingui molt clares i assumides determinades qüestions en relació amb el país. Per tant, sembla lògic creure que en el postpujolisme - que vindrà, i abans del que sembla - el debat se centrarà a decidir qui pren el relleu, partint de la base que aquest relleu serà conduït sens dubte pel catalanisme. Doncs bé, jo crec que el relleu el farà el catalanisme d'esquerres.

La campanya ha estat la teva oportunitat per donar-te a conèixer a la ciutadania, ja que els teus índexs de coneixement eren relativament baixos. Quin balanç en fas? T'ha satisfet la campanya electoral que has fet?

Sí, sense cap mena de dubte, m'ha satisfet. I això que ha estat una campanya llarga, perquè hi he dedicat més de quatre mesos. Hi ha una dada que diu moltes coses: en aquest temps, he recorregut més de 23.000 quilòmetres... I els dies de campanya de debò han estat molt interessants, perquè he tingut la possibilitat d'explicar les meves propostes, el programa de govern del PSC. En realitat, ha estat una campanya en la qual m'he sentit una mica lluny dels altres candidats, perquè semblava com si per a ells tot consistís a veure qui la deia més grossa i jo he preferit explicar coses, fer propostes concretes...

De tota manera, aquest estil t'ha comportat problemes. Pensa, per exemple, en el debat televisiu del primer dia. Tots els diaris van donar-te per perdedor...

Sí, ho sé. És un risc que hi ha en aquests debats, que al final el que compta és l'opinió que en tenen una trentena de persones, que són els periodistes, i que després participen en la formació d'una opinió general. De tota manera, no me'n penedeixo pas, i si el fes avui probablement actuaria de forma molt semblant. En realitat, crec que la resta de persones que van veure el debat -més de 400.000-

van tenir clar que allí hi havia qui sols criticava, qui sols feia un inventari i qui feia propostes noves, qui parlava amb un nou estil i ho feia sense necessitat de cridar, d'insultar, d'ofendre... Després del debat, molta gent em va felicitar directament, o per telèfon o per carta, i em deien que els semblava que la política s'ha de fer com jo la vaig practicar. N'estic content. Però, és clar, aquells que només veuen la política com un combat d'esgrima devien quedar decebuts.

L'important no és el que jo fes o deixés de fer al debat. L'essencial és el concepte, és a dir, la idea que l'exercici de la política no és una exhibició d'esgrima, no ho pot ser de cap manera. No m'interessa. Ni crec que interessa una majoria de ciutadans. En canvi, reconec que vaig pecar d'ingenuïtat de no fer ús de tots els minuts que la moderadora em donava.

Has insistit molt en aquests arguments, en aquest "nou estil". ¿Creus de debò que es tracta d'un nou estil? No és una tàctica electoral?

De cap manera. La gent que em coneix sap que es tracta del meu estil. No veig cap raó perquè no pugui dir el que penso sense haver d'insultar els adversaris. Aquest mal estil que s'ha imposat al Congrés de Madrid no veig que doni resultats positius, al contrari: pot arribar a posar en perill les mateixes institucions. La gent està cansada de crispacions, de baralles inútils. Es tracta de contraposar idees, projectes, propostes... Si dic que vull aportar un altre estil, jo mateix n'he de ser un exemple. I aviso que ho continuaré fent. No es tracta d'adoptar un perfil per raons

tàctiques, parlo d'una manera de ser i d'una convicció molt forta sobre el que ha de ser la política catalana, una política que cal començar a renovar. Vull impulsar aquesta renovació i ho faré amb tota l'energia de què dispenso.

De tota manera, quan va esclatar l'afer De la Rosa et vas sumar a les crítiques...

Bé, és que una cosa no té res a veure amb l'altra. Es pot ser educat, elegant, respectuós, i alhora dir el que es pensa. I jo pensava -i ho penso encara- que Pujol es va equivocar quan va permetre que el seu entorn es vinculés d'una manera directa amb personatges dubtosos. És evident que en aquestes eleccions Pujol ha pagat una part d'aquella factura i sembla lògic creure que encara n'haurà de pagar la resta. Però això no és cap insult ni cap amenaça, és una conclusió normal sobre determinades responsabilitats polítiques. ¿O és que les responsabilitats polítiques només es poden demanar a les opcions d'esquerres? L'inici de reconeixement de l'error d'haver declarat Javier De la Rosa "empresari model" n'és un primer pas.

Tornem a la campanya. El míting al Palau Sant Jordi es va presentar com el gran examen, un examen que vas aprovar amb molt bona nota segons els comentaris dels mitjans de comunicació.

Aquestes són maneres de veure les coses que ho simplifiquen tot, és com allò que deia abans del combat d'esgrima. El dia de les eleccions em vaig presentar a un examen parcial, i l'he aprovat amb un notable. Des del

principi sabíem que la nostra era una opció de futur, una aposta per a més endavant. I estem molt ben situats. Tanmateix, he d'admetre que al Palau Sant Jordi em vaig emocionar profundament. Aquests mítings són molt especials, tenen un caràcter singularíssim. No sols per les 25.000 persones que hi havia, que són moltes, sinó també pel clima que s'havia creat, per les sensacions que s'hi respiraven i per la presència de tants companys i companyes que hi eren per donar-me suport: em refereixo als principals dirigents del PSC i també, és clar, a Felipe González.

La presència de Felipe González ha estat una novetat de les campanyes del PSC en eleccions autonòmiques. Alguns mitjans van atribuir-ho a una desconfiança respecte a la seva capacitat electoral. Què en penses?

Es tracta d'un comentari que, a més d'equivocat, és maliciós. Però no m'hi vull entretenir gaire. Al capdavant, podria dir-i potser no estaria bé- que a mi Felipe González em va voler donar el seu suport i que del que passés abans no n'haig de fer res. Però preferixo veure-ho com allò que realment va ser: la proximitat de les eleccions catalanes amb les legislatives creava un ambient determinat, l'estil del PP -que volia convertir en primàries les eleccions- obligava a una estratègia determinada i, per damunt de tot, és evident que tenia tot el sentit que el president del govern, secretari general del PSOE, donés suport a l'opció que representa l'esquerra. Quan vaig anar, uns dies abans, a La Moncloa en vaig tornar amb la sensació de comptar amb el suport però també amb la complicitat de González.

M'agrada destacar dues coses: una, que Felipe González va venir al Palau Sant Jordi a donar suport al candidat Joaquim Nadal i a demanar el vot per a la meua candidatura; i dues, que va venir per dir que ell dona suport al catalanisme d'esquerres. Això darrer em sembla especialment significatiu.

Podries fer-nos ara el teu balanç dels resultats electorals del PSC?

Em semblen força acceptables. Cal tenir en compte que les circumstàncies no ens eren gens favorables. Tenint en compte tot això, em sembla que no ens podem queixar.

Cal recordar, a més, que els sondejos primers ens donaven 28 diputats. Per tant, m'agrada atribuir una part del resultat a la campanya que vam fer.

De tota manera, precisament perquè en aquest món de què parlàvem abans hi juga un paper fonamental l'honestetat política, la sinceritat, no vull pas amagar la realitat: el PSC no va guanyar les eleccions. I ho hem de poder dir sense que passi res, perquè dient-ho ens preparem per guanyar les properes, des de la sinceritat, no des de l'ocultació de la realitat.

Doncs amb la mateixa sinceritat, quina valoració fas dels resultats de la resta de forces polítiques?

CiU va guanyar les eleccions, i amb un 40% dels vots emesos, que em sembla un percentatge molt respectable, un resultat pel qual, la mateixa nit electoral, vaig voler felicitar-los. Però CiU ha perdut la capacitat de fer i desfer segons la seva voluntat, s'ha acabat un període de majoria absoluta i això és el que dèiem durant la campanya: que començava la fase terminal, que CiU es troba en declivi i que l'esquerra es troba en fase de creixement. La veritat és que ara hi haurà un Parlament més obert al joc polític, on tocarà posar-se d'acord, on caldrà seguir un estil més de consens i on s'han acabat les imposicions per la força. Em sembla una molt bona notícia.

Ens ha comentat els resultats de CiU. I els altres grups?

El resultat del PP no es pot minimitzar. Però tampoc no podem permetre que facin el conte de la lletera. Entenguem-nos: aquests resultats no els situen ni de lluny com a guanyadors a les legislatives. Han perdut 200.000 vots respecte del juny del 1993 a Catalunya -i això és significatiu- i no han arribat al seu resultat de les europees. Però tampoc no s'hi val a minimitzar el seu resultat: el PP ha crescut, ha vist millorada la seva representació al Parlament i això ens preocupa. A Catalunya hi ha una part de la societat que se sent representada per la dreta espanyolista i aquest sector s'havia amagat sota l'hegemonia de CiU i ara ja s'ha acabat aquesta ocultació. Hem de procurar que el PP a Catalunya no passi del 13% i que comenci a baixar.

El resultat d'IC prova que cal fer una llei electoral que s'ajusti a la població. Tenen més vots que ERC i menys

diputats i això és un desajust, encara que això també els haurà d'estimular a millorar la seva implantació al territori. Vull dir ben clar que tinc la sensació que una part del vot d'IC es deu a Izquierda Unida. I això em sembla perillós, perquè veig en l'estil de Julio Anguita unes aliances molt estranyes amb la dreta i un estil desestabilitzador que no em satisfà gens ni mica.

Sobre els resultats d'ERC, em penso que ara ja podem dir que s'ha confirmat allò que uns quants pronosticàvem fa temps, que ERC és el planter del CiU. Els més joves voten ERC i, quan creixen, van cap a CiU. La nostra feina és aconseguir que, quan siguin grans, els joves d'ERC s'apunten al catalanisme d'esquerres i no pas al nacionalisme de dretes.

Com a president del grup parlamentari socialista, quina línia política penses impulsar?

Ho vaig dir la mateixa nit del 19 de novembre: tenim un programa de govern, tenim unes propostes molt concretes, i la nostra obligació és respondre a aquells ciutadans i ciutadanes que ens han fet confiança posant aquestes propostes sobre la taula. Per tant, l'eix de la nostra actuació parlamentària haurà de ser aconseguir que les nostres propostes tinguin èxit, que siguin votades per una majoria de diputats.

I això, com serà possible?

El com ja s'anirà veient. L'important és el què. I aquí sí que no hi ha dubtes. Hem defensat i defensem un pacte nacional per l'ocupació; proposem un acord amb els ajuntaments -en la línia tradicional del catalanisme municipalista- per acostar les decisions als ciutadans; pretenem millorar les lleis relatives a l'ordenació territorial, que no han estat consensuades i que ara caldrà repensar; caldrà fer una llei electoral; volem enfortir l'autogovern i ja hem proposat fórmules per dur-ho a terme; ens disposem a acabar amb un estil monolític i començar una nova època presidida pels grans acords, pel diàleg, pel consens, per la recerca de punts en comú. Em posaré al capdavant per avançar en aquesta línia i confio moltíssim en la nostra capacitat de negociació per fer possible l'aportació d'aquests valors de progrés a la governació de Catalunya.

I d'aquí a quatre anys? Tornaràs a ser candidat del PSC a la presidència de la Generalitat?

Ara no és pas el moment de parlar-ne. Els candidats els escollim des del partit i ho farem en el moment més convenient. De tota manera, no vull pas amagar que em sento representant de la voluntat del catalanisme d'esquerres de governar Catalunya. El debat és prematur, però la meua voluntat és molt clara: vull liderar la renovació política a Catalunya, vull liderar el relleu del pujolisme -que és cada dia més a prop-, vull liderar el procés de transformació del país i vull fer-ho des de la presidència de la Generalitat. Vull, sobretot, aconseguir que el socialisme democràtic s'obri a una àmplia majoria social i pugui ser el millor mirall de la societat catalana, majoritàriament progressista.

Diputats del PSC per la c

1. JOAQUIM NADAL I FARRERAS

Fill de la ciutat de Girona, on viu i d'on és alcalde des de 1979. Té 47 anys. És historiador i té publicats nombrosos llibres. Ha estat president de la Federació de Municipis de Catalunya durant catorze anys i és diputat al Parlament des de 1984. Candidat del PSC a la presidència de la Generalitat.

2. RAIMON OBIOLS I GERMÀ

Va néixer a Barcelona ara fa 55 anys. Geòleg. Primer secretari del PSC des de 1983, va ser candidat a la presidència de la Generalitat en les eleccions de 1984, 1988 i 1992. Diputat al Parlament, és també secretari de Política Internacional del PSOE i vicepresident del Partit dels Socialistes Europeus.

3. JOAN REVENTÓS I CARNER

Fill i resident a Barcelona. És advocat i té 68 anys. Principal dirigent del socialisme català, actualment és president del PSC. Va ser conseller polític en el govern Tarradellas i ambaixador a França (1983-1986). Candidat a la presidència el 1980, actualment és diputat al Parlament i senador.

4. MANUELA DE MADRE I ORTEGA

Va néixer a Huelva fa 41 anys. Viu a Santa Coloma de Gramenet, d'on és alcaldessa des de 1991. Ha estat diputada del Congrés i és membre del Parlament de Catalunya des de 1988. Pertany a la comissió executiva del PSC i al comitè federal del PSOE.

9. CARME FIGUERAS I SIÑOL

És filla de Molins de Rei (Baix Llobregat), on va néixer ara fa 40 anys. Diplomada en Ciències Físiques. Ha estat regidora del seu municipi i, des de 1993, diputada al Congrés dels Diputats.

10. JOSEP MIR I BAGÓ

Va néixer a la Vall de Bianya (Garrotxa) i actualment viu a Teià (Maresme). Té 41 anys. És doctor en dret i professor a la Universitat Pompeu Fabra. Autor de diversos llibres, ha estat secretari general de la Federació de Municipis de Catalunya.

11. JOAN BLANCH I RODRIGUEZ

Nascut a Badalona ara fa 58 anys. És advocat de professió. Des de 1983 és alcalde de la seva ciutat. Ha estat diputat al Congrés i president del Consell Comarcal de Barcelonès. És membre de la comissió executiva del PSC.

12. ANTONI DALMAU I RIBALTA

Va néixer a Igualada, ciutat on resideix, ara fa 44 anys. És llicenciat en dret i escriptor. Ha estat regidor dels ajuntaments d'Igualada i Barcelona i president de la Diputació de Barcelona. És vicepresident del Parlament i membre de l'executiva del PSC.

17. JOSEP M. CARBONELL I ABELLÓ

És fill de Barcelona, on viu i on va néixer fa 38 anys. És llicenciat en filosofia i lletres (filosofia pura). Va ser secretari general de MIEC-Pax Romana durant quatre anys. Ha estat cap del gabinet del president de la Diputació de Barcelona.

18. JOSEP CLOFENT I ROSIQUE

Nascut a Barcelona fa 47 anys, resideix a Argentona (Maresme), d'on és regidor. És enginyer tècnic industrial. És diputat del Parlament des de 1988 i membre de la comissió executiva del PSC.

19. MONTSERRAT TURA I CAMAFREITA

Va néixer a Mollet del Vallès, ciutat de la qual és alcaldessa des de l'any 1987. Té 41 anys i és llicenciada en medicina i cirurgia. Presidenta de l'Agrupació d'Electes Locals Socialistes i Progressistes i membre de l'executiva del PSC.

20. JOAN OLIART I PONS

Natural de Barcelona, és graduat social i periodista titulat. Té 63 anys. Ha estat diputat al Parlament de Catalunya en totes quatre legislatures, des de 1980. S'ha especialitzat en les polítiques d'habitatge i penitenciària.

rcumscripció de Barcelona

5. HIGINI CLOTAS I CIERCO

Fili de Barcelona, on resideix. Té 48 anys. Ha treballat en diferents empreses editorials. Diputat al Parlament des de 1980, és portaveu del grup parlamentari socialista. És membre de la comissió executiva del PSC i del comitè federal del PSOE.

6. JOSEP M. SALA I GRISO

Enginyer industrial, viu a Barcelona, on va néixer ara fa 50 anys. Secretari d'Organització durant tretze anys, actualment és membre del comitè d'acció política del PSC i del comitè federal del PSOE. Diputat al Parlament des de 1984, és també membre del Senat.

7. LLUÍS ARMET I COMA

Nascut a Barcelona aviat farà 50 anys. Economista. Diputat des de 1980, ha estat conseller de Política Territorial i Obres Públiques, portaveu del grup socialista al Parlament i primer tinent d'alcalde de l'ajuntament de Barcelona. Membre de la comissió executiva del PSC.

8. CELESTINO CORBACHÓ I CHAVES

Va néixer a Badajoz ara fa 46 anys. Viu a l'Hospitalet de Llobregat, ciutat de la qual és regidor des de fa quinze anys i alcalde des de 1994. L'any 1992 va ser elegit diputat al Parlament de Catalunya.

13. ROSA BARENYS I MARTORELL

És filla de Barcelona, on va néixer ara fa 56 anys. Diplomada en treball social. Ha estat regidora de l'ajuntament de Santa Coloma de Gramenet i, des de la primera legislatura, diputada al Parlament. Membre de l'executiva del PSC.

14. JOSEP M. RAÑÉ I BLASCO

Nascut a Barcelona fa 41 anys, resideix a Sant Just Desvern, d'on ha estat regidor. Sindicalista, és secretari de política institucional de la UGT de Catalunya i, des de 1988, diputat al Parlament de Catalunya.

15. XAVIER GUITART I DOMÈNECH

És fill de Girona però resideix a Barcelona. Té 47 anys i és llicenciat en dret. Ha estat membre de l'executiva confederal de la UGT. Diputat del Parlament de Catalunya des de l'any 1980, actualment és secretari segon de la Mesa.

16. JOAN FERRAN I SERAFINI

Va néixer a Barcelona, on resideix, ara fa 44 anys. És llicenciat en història contemporània. Va ser elegit diputat al Parlament de Catalunya l'any 1992. És secretari d'organització del PSC de Barcelona.

21. MAGÍ CADEVALL I SOLER

Fili i resident a Terrassa, on va néixer ara fa 58 anys. És doctor en filosofia i lletres i professor de lògica i filosofia de la ciència a la Universitat Autònoma. És diputat al Parlament de Catalunya des de l'any 1986.

22. MANUEL BUSTOS I GARRIDO

Va néixer ara fa 34 anys i resideix a Sabadell des de 1971. Treballa a l'Institut de Paleontologia Dr. Miquel Crusafont. És regidor de l'ajuntament de la seva ciutat i membre de la comissió executiva del PSC.

Diputats del PSC per Girona

1. MANUEL NADAL I FARRERAS

És fill de Girona i viu a Serinyà, al Pla de l'Estany. Té 42 anys i és llicenciat en ciències biològiques. Ha exercit de professor de ciències naturals en diversos instituts. És diputat al Parlament des de 1984 i primer secretari de la federació del PSC de les comarques gironines.

2. DANIEL TERRADELLAS I REDON

Nascut a les Preses, població de la Garrotxa on viu i de la qual és alcalde. Té 44 anys. Ha estat secretari general d'UGT de la Garrotxa. Ha estat diputat del Parlament de Catalunya en totes les legislatures.

3. MARTÍ SANS I PAIRUTÓ

Va néixer a Biure, a l'Alt Empordà, ara fa 49 anys. És mestre i llicenciat en pedagogia. És regidor de l'ajuntament de Figueres i ha estat diputat provincial. Va ser diputat al Parlament durant la tercera legislatura.

5. MARINA GELI I FÀBREGA

Nascuda a Sant Gregori (Gironès), ara fa 37 anys. És metgessa internista. Ha exercit la medicina i s'ha dedicat activament a l'atenció de persones amb disminució psíquica i malalts de la Sida. Ha estat regidora del seu poble.

4. PERE JORDI PIELLA I VILAREGUT

És natural i resident de Ripoll, població de la qual va ser alcalde durant catorze anys. Té 53 anys i és perit industrial i enginyer tècnic. Ha estat diputat provincial i, durant la quarta legislatura, diputat al Parlament.

Diputats del PSC per Lleida

1. ANTONI SIURANA I ZARAGOZA

Va néixer a Lleida ara fa 52 anys. És economista. Ha estat alcalde de la seva ciutat entre 1979 i 1987 i de 1989 ençà. Va presidir la Conferència de Poders Locals i Regionals del Consell d'Europa durant dos anys. És membre de l'executiva del PSC i diputat del Parlament des de l'any 1983.

2. RAMON VILALTA I OLIVA

Fill del poble de Penelles, resideix a Mollerussa, ciutat d'on és regidor. Té 42 anys. És professor d'EGB. Va ser president de la Diputació de Lleida entre 1983 i 1987. És diputat del Parlament des de 1992.

3. JOAN GANYET I SOLÉ

Nascut a la Seu d'Urgell, d'on és alcalde des de l'any 1983. És arquitecte i té 49 anys. Membre fundador dels Grups de l'Alt Pirineu i president de la Comissió Interperinenca de Poders Locals. Diputat al Parlament des de la primera legislatura.

Diputats del PSC per Tarragona

1. JOSEP ABELLÓ I PADRÓ

Va néixer a Reus ara fa 46 anys. És també la ciutat on viu i de la qual és alcalde des de l'any 1987. Llicenciat en direcció d'empreses i especialitzat en economia agrària. És diputat al Parlament de Catalunya des de l'any 1992. Pertany a la comissió executiva del PSC.

2. MONTSERRAT DUCH I PLANA

És filla de Tarragona i resideix a Constantí. Té 36 anys. Doctora en història, és professora titular de la Universitat Rovira i Virgili. Ha publicat diversos llibres. Va ser durant quatre anys regidora de l'ajuntament de Constantí.

3. MARTÍ CARNICER I VIDAL

Nascut al Vendrell, població on viu i de la qual va ser alcalde durant quinze anys. Té 44 anys. És economista. Va ser elegit diputat del Parlament de Catalunya a les eleccions de 1984 i hi és portaveu d'assumptes econòmics del grup parlamentari.

4. MARIÀ GIL I AGNÉ

Va néixer a Ginestar (Ribera d'Ebre) i resideix a Roquetes, d'on és alcalde des de l'any 1983. Professor d'EGB en un col·legi públic de Tortosa. Ha estat conseller comarcal del Baix Ebre.

De Girona estant

Les causes de l'efecte

Tot efecte té la seva o les seves causes. I l'efecte per antonomàsia, en aquestes eleccions, principalment però no únicament a la circumscripció de Girona, ha estat l'*efecte Nadal*. A la nostra circumscripció s'ha materialitzat en un increment percentual important, de prop de quatre punts, i en l'augment d'un escó respecte a les anteriors autonòmiques. A la ciutat de Girona ha vingut només d'uns desenes de vots per veure assolit el *sorpasso* respecte a uns convergents que ens tenien marcades unes distàncies lamentables.

Però l'efecte ha arribat: només la manca de temps ha impedit que les onades de l'efecte s'haguessin sentit amb més força encara a tots els pobles, barris i ciutats de Catalunya. Però, tranquils: les causes de l'efecte són vives i ha quedat obert un període que farà possible l'extensió del seu influx positiu sobre tot el cos electoral català.

Quines són, doncs, les causes de tal *efecte Nadal*? Molt resumidament, aquestes: treball constant i honest, bona gestió provada, federació del partit unida i treballant sense picabaralles, claredat i fermesa en la comunicació, missatge positiu, alta credibilitat socialista i catalanista i empena transforma-

dora de les coses. En cada una d'aquestes causes per separat -i en la majoria de les seves combinatòries- s'hi poden reconèixer molts companys, a més d'en Quim Nadal. Només faltaria. Però en ell han confluït totes alhora i s'han expressat sostingudament durant anys davant els seus conciutadans i de tota la circumscripció, creant l'energia política suficient per fer possible el canvi substancial de la política catalana que ja ha començat.

El procés està engegat des de la nit del 19 de novembre. Mentre el ja antic i aviat ranci *efecte Pujol* queda tocat de feblesa i greument desorientat en conèixer els vots dels catalans, un nou *efecte Nadal* s'expandeix amb força des de Girona a tot Catalunya per obrir camí a una Generalitat socialista en un horitzó temporal proper. I tots sabem que els bons efectes s'obtenen per bones causes: tots els militants socialistes ens haurem de concentrar a assumir-les i conrear-les dintre del PSC per aconseguir un efecte multiplicador que farà literalment imparabile el nostre projecte de governar Catalunya al costat d'en Quim Nadal.

JOAN MANUEL DEL POZO

Després de les eleccions

Una gran oportunitat

Després del 19 de novembre, les coses han canviat a Catalunya. El resultat electoral implica sens dubte un tombant polític molt significatiu, amb l'acabament rotund de la majoria absoluta de Convergència i Unió. I darrere la pèrdua de la majoria absoluta vindran inevitablement tot un seguit de conseqüències que alteraran els mètodes i les relacions que durant una colla d'anys han marcat la pauta de la vida política catalana.

Hi ha un vell debat obert en relació amb els beneficis i els inconvenients de les majories absolutes. Segons el punt de vista que se sostingui, els uns posen l'accent en la garantia i la certesa que acompanya l'execució d'un programa de govern que no haurà de ser negociat amb cap altra força política; els altres, per contra, remarquen els efectes positius que implica la necessitat d'haver de cercar aliats per poder tirar endavant qualsevol iniciativa, sigui legislativa sigui de govern.

No crec, sincerament, que pugui fer-se un pronunciament terminant a favor o en contra de les majories absolutes. Com tantes altres coses, depèn. Depèn de com s'exerceixi aquesta majoria, depèn de la seva durada en el temps, depèn dels contrapesos que la mateixa societat sigui capaç de produir per tal de limitar possibles abusos, depèn de l'actitud dels partits que es troben a l'oposició...

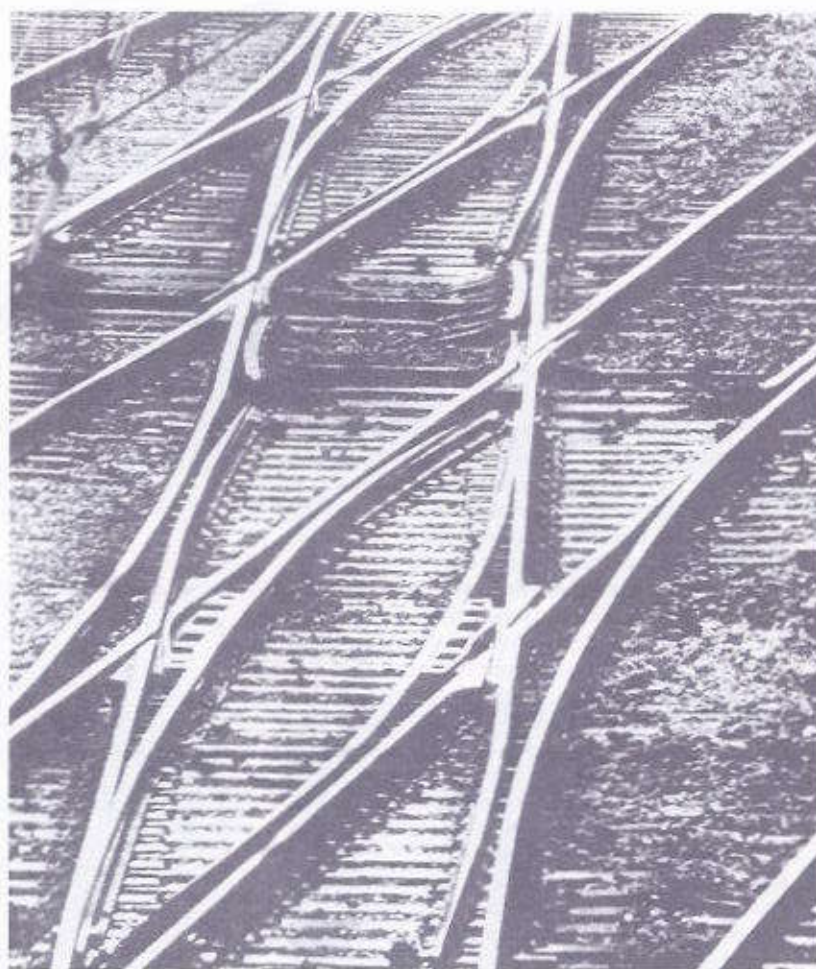
En qualsevol cas, sí que coneixem una determinada pràctica, la que ha dut a terme Convergència i Unió durant una pila d'anys. I a la vista d'aquesta pràctica, sí que podem determinar sens dubte que era urgent i necessari per a tots plegats que les coses no continuessin com fins ara. El fet és que hem anat assistint a un intent descarat d'identificar la institució de la Generalitat amb la coalició governant; que hem conegut una manipulació barroera dels mitjans de comunicació de titularitat pública; que algunes conselleries han esdevingut autèntics gabinets de propaganda i clientelisme; que temes tan fonamentals per a l'articulació política del país com, per exemple, l'organització territorial han estat imposats sense la recerca del consens necessari... Hem vist tot això i moltes coses més que ara no cal enumerar: totes elles havien portat el clima polític de Catalunya a una saturació que ja s'havia fet francament irrespirable.

La nova situació política a Catalunya és, doncs, l'inici d'una gran oportunitat. Per això és tan fonamental que tots els socialistes estiguem sòlidament cohesionats en l'acció política a dur a terme en aquest període que ara comença. Per això és tan important que la nostra cohesió al voltant d'en Joaquim Nadal sigui total i sense fissures, a fi que les expectatives de signe positiu que s'han anat engrengant durant la campanya electoral es realitzin en totes les seves potencialitats. Convé que aquestes expectatives, aquest nou cabal d'il·lusió, es tradueixin en una acció política que, sigui quin sigui el paper del PSC hagi de jugar ara mateix o a partir de les eleccions del proper mes de març, contribueixi a fer entrar Catalunya en una trajectòria diferent.

Una trajectòria, no cal dir-ho, més propera al pluralisme i al diàleg que els socialistes sempre hem reclamat, més sensible a les enormes desigualtats que encara subsisteixen entre nosaltres, més procliu al consens i al pacte, més pendent dels desequilibris del nostre territori i de les carències del nostre medi ambient... En definitiva, més atenta a les necessitats generals del país.

Així ho reclamàvem de feia temps, així ha de ser possible en la nova etapa que ara comença.

RAIMON OBIOLS

Endavant